

Full diocesà

7 d'agost del 2016

Sant Llorenç màrtir

El proper dia 10 d'agost és la festivitat de Sant Llorenç, un dels sants més venerats de l'Església catòlica que fou martiritzat a Roma. Aquest sant és invocat per a protegir-se del foc i dels oficis que treballen amb el foc i també per demanar protecció contra els incendis als boscos.

A la diòcesi de Solsona algunes parròquies el tenen com a patró, com és el cas de la parròquia de Sant Llorenç de Morunys. L'església de Sant Llorenç és una de les mostres més ben acabades del romànic català. L'absis de la dreta acull la capella de la Mare de Déu dels Colls, una meravella del barroc tardà. Té un auster claustre del segle XVI i un interessant orgue restaurat.

A l'interior de l'església hi ha un conjunt de tres retaules:

- el Retaule de l'Esperit Sant (s. XIV), de Pere Serra;
- el Retaule de Sant Miquel i Sant Joan Baptista (s. XV), obra de Bernat Despug i Jaume Cirera;
- i el Retaule de la Mare de Déu dels Colls (1773), obra barroca que omple completament l'interior d'una capella. És obra de Josep Pujol (1734-1809).

Us volem convidar a visitar aquesta església i el bonic poble de Sant Llorenç de Morunys amb motiu de la festivitat i de la seva Festa Major.

«Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada»

Diumenge XIX de durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de la Saviesa

Aquella nit de la sortida d'Egipte havia estat anunciada per endavant als nostres pares perquè se sentissin encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

(18,6-9)

Salm responsorial

Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.

(Salm 32)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Escriptura ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obee a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu, que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar. Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país.

(11,1-2.8-19)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No tin-

gueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten. Feu-vos bosses que no s'envelleixin, aplegueu-vos al cel un tresor que no s'esgotarà; allà els lladres no s'hi acosten ni les arnes no fan malbé res. On teniu el vostre tresor hi tindreu el vostre cor.» Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats, que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de noces per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinada. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

(12,32-48)

«Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada»

Iconodrama de la vigilància

Josep Molist i Rifà, prev.

El relator deixa entreveure l'horitzó escatològic en què la massa ja és pa cuit. El sant despreniment i la vigilància han de ser les actituds bàsiques dels deixebles que esperen la vinguda del Senyor. El text trenca la vivència eclesial del narrador i el record de les paraules de Jesús. Podem imaginar aquelles vetlles d'oració amb la poètica litúrgica encara incipient, que tot just s'anava forjant, incorporant elements rituals d'usos i costums propis de jueus i grecs. Enmig d'una ciutat comercial grega, en un espai senzill, en plena nit, amb la il·luminació tènue de les llànties d'oli, esperant l'alba del dia que neix i de Crist que il·lumina les foscos del cor i la nit del dolor. Una litúrgia que fou el tresor més preuat del petit ramat en aquell moment primerenc, com ho és ara.

L'evangelista detalla que l'amplitud dels vestits pròpia del món oriental feia necessari que se cenyissin formant un plec sobre la cintura per a facilitar el moviment del cos. Perquè havien d'estar a punt, amb els cossos cenyits i les llànties enceses. Una comunitat jerarquitzada que amb les paraules del Mestre adverteix als qui són responsables de l'Església que estiguin en guàrdia i actuïn amb bondat, perquè el Senyor els ha fet administradors de la gràcia divina i els en demanarà comptes. Bellesa narrativa d'unes paràboles que ens porten a l'altra riba del llenguatge, realitat indicible que ens permet de conèixer i posseir allò que esperem.

La imatge

La llum del món (1851-53).

Som un petit ramat que posem el nostre cor en l'única riquesa, el Pare que es complau a donar-nos el Regne. Hem d'estar a punt, servint-lo responsablement en els germans.

El Senyor truca a la nostra porta per demanar-nos comptes del rendiment que hàgim tret dels béns de tota mena que ens ha confiat. No podem gavanyar res del molt que hem rebut. Ho hem de fer rendir i millorar.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

8 dilluns

—Sant Domènec de Guzmán, prevere (1170-1221)
Ezequiel 1,2-5.24-2,1a / Salm 148 / Mateu 17,22-27

9 dimarts

—Santa Teresa Beneta de la Creu, religiosa (1891-1942)
Osees 2,14b.15b.19-20 / Salm 44 / Mateu 25,1-13

10 dimecres

—Sant Llorenç diaca i màrtir (†258)
2 Corintis 9,6-10 Salm 111 / Joan 12,24-26

11 dijous

—Santa Clara d'Assís, verge (1193-1253)
—Santa Susanna, màrtir
Ezequiel 12,1-12 / Salm 77 / Mateu 18,21-19,1

12 divendres

—Santa Francesca de Chantal
Ezequiel 16,1-15.60.63 / Salm Isaïes 12,2-3.4bcd.5-6 / Mateu 19-3-12

13 dissabte

—Sant Hipòlit, prevere, i sant Poncià, papa, màrtirs (†235)
—Beat Pere Cunill, (†1936)
Ezequiel 18,1-10.13b.30-32 / Salm 50 / Mateu 19,13-15

14 diumenge XX de durant l'any / Cicle C

—Sant Maximilià Maria Kolbe, prevere i màrtir (1894-1941)
—Sant Eusebi, laic(s.IV)
Jeremies 38,4-6.8-10 / Salm 39 / Hebreus 12,1-4 / Lluc 12,49-53

Consolar el qui està trist

Romà Casanova, bisbe de Vic

Entre les maneres de manifestar la misericòrdia de Déu a favor del poble elegit pren molt relleu l'acció de consolar. Trobem en la Sagrada Escripura: «*Consoleu, consoleu el meu poble*», diu el vostre Déu (Is 40,1). I és que la desfeta s'ha apoderat de la ciutat de Jerusalem, que no troba consol davant la destrucció, la mort, el desterrament; d'ací neix l'exclamació: *Sió ha dit: «El Senyor m'ha abandonat, el meu Déu s'ha oblidat de mi»* (Is 49,14). I la resposta que dóna el Senyor és el seu amor, tan entranyable com el de la mare: *¿Pot oblidar-se una mare del seu infantó, pot deixar d'estimar el fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna l'oblidés, jo mai no t'oblidaria* (Is 49,15).

Jesús, el Messies, és esperat per Simeó com aquell pel qual Israel seria consolat (cf. Lc 2,25). I així és: en el seu ministeri i en la seva passió veiem Jesús que no defuig el qui passa per la prova del sofriment i és abatut: la mare viuda que porta a enterrar el seu fill únic a Naïn; Marta i Maria que ploren la mort del seu germà, Llàtzer; les dones que en el camí del calvari el ploren, també troben el consol dels llavis de Jesús; i el bon lladre escolta de la boca de Jesús les paraules de consol i de promesa: *T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís*. En Jesús es fa realitat

el que ell va proclamar en les benaurances: *Feliços els qui ploren, perquè seran consolats* (Mt 5.4).

Com en totes les obres de misericòrdia, consolar el qui està trist té la seva font en la misericòrdia de Déu. El text clau per a entendre aquest do de la consolació i el deure de consolar és aquest de sant Pau: *Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, Pare entranyable i Déu de tot consol. Ell ens conforta en totes les nostres adversitats, perquè nosaltres mateixos, gràcies al consol que rebem de Déu, sapiguem confortar els qui passen alguna pena* (2Co 1,3-4).

Visquem, doncs, aquesta obra de misericòrdia espiritual de ser a prop dels qui estan tristos i abatuts. Moltes vegades la sola presència ja és un consol. De fet, consolar significa romandre fermes al costat dels qui sofreixen, amb les paraules i els silencis oportuns. L'exemple més gran és el de Maria al peu de la creu. Ella no sols hi era, sinó que hi era amb l'esperança en el seu cor; una esperança contra tota esperança. Ella sofria condolent-se amb el seu fill. El testimoniatge de pau profunda en el dolor és font de pau per al qui sofreix cercant el sentit del que està vivint i, al mateix temps, és una porta oberta a trobar el Déu de tot consol.

